

Vandaag is de dag dat Tuur een zeemeerman wordt. Daar is hij zeker van. Vandaag ontmoet hij zeemeermin Sefira. Zij weet ongetwijfeld hoe hij dit kan: zeemeerman worden. Opgetogen kijkt Tuur om zich heen. De zee is stil, net als de wind. Alleen de meeuwen krijsen hard. Ze lijken net zo opgewonden als Tuur.

De zon staat hoog aan de hemel. Op de grote rots is er nog niemand te zien. Staat hij bij de verkeerde rots? Ongedurig zoekt Tuur het strand af. Hij staat op de juiste plek. Er is geen grotere rots op dit strand. Zou Sefira de afspraak vergeten zijn? Of heeft hij haar verkeerd begrepen? Ik wacht op je op de grootste rots van het strand. Als de zon hoog aan de hemel staat. Dat heeft ze beloofd in zijn droom vannacht.

Sefira?

Hoe Tuur ook kijkt, hoe hij ook luistert. Hij ziet of hoort haar niet. Heel luid roept hij nogmaals haar naam, maar er komt geen antwoord.

Vergeet niet om te kijken met je hartogen en te luisteren met je hartoren. Alleen dan kun je me zien en horen. Dat waren Sefira's laatste woorden in zijn droom.

Hoe kon hij die vergeten? Tuur legt zijn hand op zijn hart en ademt diep in.

Daar zit ze! Sefira is nog mooier dan in zijn droom. Stralend lachen haar grote groenblauwe ogen naar hem. Wat ben ik blij dat je me eindelijk ziet, zegt ze. Ik zit hier elke dag. Recht voor je neus, maar je keek dwars door me heen. Alsof ik lucht was. Urenlang tuurde je over het water op zoek naar zeemeerminnen en mij zag je niet, terwijl ik vlak voor je zat. Zelfs toen ik 'hier ben ik' in je oor fluisterde, hoorde je me niet. Toen begreep ik dat je vergeten was om met je hartogen te kijken en te luisteren met je hartoren. Daarom ben ik in je droom verschenen: om je daaraan te herinneren.

Ik kan bijna niet geloven dat je hier echt bent. Het is net of ik nog droom, glimlacht Tuur.

Maar dat doe je niet, zegt Sefira, terwijl ze hem een speels duwtje geeft met haar staart. Die is niet alleen fabelachtig, maar ook krachtig. Veel sterker dan Tuur zich had voorgesteld.

Zijn wangen kleuren rood. Zijn handen voelen zweterig. Waarom is hij zo zenuwachtig? Nu hij eindelijk een zeemeermin ontmoet, weet hij niet wat te zeggen. Het liefst zou hij in het zand zinken of weglopen. Maar dat doet hij niet. Hij haalt diep adem en vraagt wat

hij al zo lang wil weten: hoe word ik een zeemeerman?

Wat bedoel je?, kijkt Sefira hem verwonderd aan.

Ik wil zo graag een zeemeerman zijn. Dat wil ik al heel lang. Op het land voel ik me niet echt thuis. Alles is er zo luid, vuil en lawaaierig. Aardemensen hebben altijd haast en lopen elkaar soms letterlijk voorbij. Ze maken ruzie, vechten en doen elkaar zelfs pijn. Ze laten hun afval overal rondslingeren. Ze hakken oude bomen om en vergeten de vogels die hun huis kwijt zijn. Soms kan ik bijna niet ademen. Door de rook en uitlaatgassen wordt de lucht steeds dikker en giftiger. Het lijkt alsof ik stik. Tuur schudt zijn hoofd. Ik begrijp de aardemensen niet.

Ik begrijp je verlangen om een andere wereld te ontdekken, een plek waar het rustiger is en waar het leven eenvoudiger lijkt, echt waar, reageert Sefira meelevend. Maar ik hoor thuis in de zee en jij op het land, ook al voelt het soms alsof je er niet past.

Tuur schudt zijn hoofd, gefrustreerd. Maar wat als ik dat helemaal niet wil? Wat als ik echt thuishoor in de zee? Daar is het rustiger, stiller en veiliger. Alsof het water weet wat ik nodig heb. Het is een plek waar ik gewoon mezelf kan zijn, alsof ik eindelijk thuis ben.

Soms zou ik ook willen weten hoe het voelt om over het strand te rennen, zonder mijn staart. Of om te fietsen en de wind door mijn haren te voelen waaien, vrij en ongebonden, zegt Sefira. Maar ik weet diep van binnen dat mijn plek in het water is, net zoals die van jou op het land is.

Ik kan dus nooit een zeemeerman worden, kijkt Tuur haar vragend aan.

Niet op de manier die je hoopt, antwoordt Sefira. Maar ik kan je wel een keer meenemen zodat je het leven in de zee echt kunt ervaren. Dan zal je zien dat het niet altijd zo prachtig en eenvoudig is als het lijkt. Soms zijn er ook moeilijke momenten en gevaren, net zoals op het land.

Tuur voelt een brok in zijn keel. Zijn teleurstelling is groot. Hij verlangt er al zo lang naar om een zeemeerman te worden. Het is moeilijk om te aanvaarden dat zijn droom zo snel uiteenspat. Dankjewel dat je me wilt meenemen, fluistert hij schor, terwijl hij zijn tranen doorslikt.

Niet verdrietig zijn, troost Sefira hem. Straks zal je beter begrijpen waarom je niet onder water kunt blijven. Het land en de aardemensen hebben je nodig, meer dan je nu kunt zien. En ook de zeemensen kunnen je hulp heel goed gebruiken. Kom hier. Sefira grijpt Tuurs hand stevig vast. Adem diep in en volg me.

Een vreemd tintelend gevoel stroomt door zijn lichaam en voor Tuur het weet, neemt Sefira hem mee de diepe zee in. Zijn benen verdwijnen en in hun plaats verschijnt een glanzende, krachtige staart. Tuur haalt diep adem en tot zijn verbazing kan hij dat moeiteloos. Hij is een zeemeerman! Zijn lichaam is licht. Hij glijdt, alsof hij een golf is geworden.

Het zoute water omhelst hem en hij voelt zich vrijer dan hij zich ooit heeft gevoeld.

Hand in hand met Sefira zwemt hij dieper het grijsblauwe water in. Om hen heen dartelen kleine en grote vissen in alle kleuren van de regenboog. Sierlijke kwallen bewegen langzaam door het water. Hun tentakels wiegen als sluiers in de stroming. Grillige slierten zeewier strelen Tuur en Sefira, terwijl ze dieper afdalen.

